

ಸಹ ಅವನು ಜಗಲಿಯಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿಯದೆ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕೂತ ಸಾಧುವಿನಂತೆ ಕೂತಲ್ಲೇ ಕೂತಿದ್ದ.

ಮಾರನೇ ದಿನ ಮುಂಜಾನೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಮಳೆ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ತಮ್ಮಯ್ಯನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಜಗಲಿ ಇಳಿದ.

ಸುತ್ತಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಅಲೆದು, ನೀರಿಲ್ಲದ ಕಡೆ ನಡೆದು, ಎಲ್ಲೂ ನಿಲ್ಲದೆ, ಜೀವದ ಹಂಗನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಊರಿಗೆ ಸಮೀಪ ತಲುಪಿದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಎತ್ತರವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಊರಿನ ಕಡೆ ದೃಷ್ಟಿ ಬೀರಿದ. ಆ ಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕುಸಿದು ಕುಳಿತ. ಅಲ್ಲಿ ಯಾವ ಮನೆಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಊರಿಂದ ಕಡೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮೃದಾನ ಹರಡಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಆ ಮೃದಾನದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಮೋಟು ಗೋಡೆಗಳು. ಅವುಗಳು ಅಲ್ಲೊಂದು ಊರಿತ್ತೆಂದು ಸಾಕ್ಷಿ ನುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದವು.

ಇಲ್ಲಿಂದ ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಮಾಡಿರೆಂದು ವಿಶ್ವ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಆಸೆಯಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲವೂ ನಡೆದುಹೋಯಿತು.

ಇಡೀ ಊರಿಗೆ ಊರೇ ಕೊಚ್ಚಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಯಾರಾದರೂ ಬದುಕಿ ಉಳಿದಿದ್ದಾರೆಂದು ಹೇಗೆ ನಂಬುವುದು?

ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಮನೆ ಮಂದಿಯನ್ನಾದರೂ ರಕ್ಷಿಸಬಹುದಿತ್ತು ಅಥವಾ ಅವರೊಂದಿಗೆ ತಾನೂ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬಹುದಿತ್ತು.

ವಿಶ್ವ ಗುಡಿಸಲು ತೆರವು ಮಾಡಲು ಎರಡು ತಿಂಗಳಿಂದ ತಗಾದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ವಲಸೆ ಹೋಗಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲಾದರೊಂದು ಗುಡಿಸಲು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಇರಬಹುದಿತ್ತು. ಈಗ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಹೋದ.

ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಹೋದವರ ಹೆಣಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡು ಕೊಳೆಯುತ್ತಿವೆಯೋ? ಬದುಕುಳಿದವರ ಪಾಡು ಏನಾಗಿರಬಹುದು?

ಬರುವಾಗ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ದನವನ್ನು ನಾಯಿ ಕಿತ್ತು ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ್ದ. ಆ ದೃಶ್ಯ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂತು.

ಹೆಂಡತಿ, ಮಗಳು, ಎಳೆಕೂಸು ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಚೀರಿದ. ಸಂತೆಗೆ ಹೊರಡುವುದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ತೊಟ್ಟಿಲ್ಲ ಮಲಗಿದ್ದ ಮೊಮ್ಮಗನ ಮುಖ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು.

ಈ ಕ್ಷಣವೇ ಸಾಯಬೇಕೆನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೂ ಧೈರ್ಯ ತಳೆದು ಊರಿನ ಕಡೆ ನಡೆದ.

ತನ್ನ ಗುಡಿಸಲು ಎಲ್ಲಿತ್ತೆಂದು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಂದಾಜಿನಿಂದ ಆ ಕಡೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ದೂರದಿಂದ ಯಾರೋ ಕೂಗುತ್ತಿರುವುದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಕೂಗುತ್ತಿರುವವನು ತನ್ನ ಕಡೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ, ಜವರನೇ ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದ. ಅವನು ಹೇಳಿದ ವಿಷಯದಿಂದ ಜವರನಿಗೆ ಹೋದ ಜೀವ ಬಂದಂತಾಯಿತು.

ಜೋರು ಮಳೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾದ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ನಂತರ, ಯಾರೋ ಇಡೀ ಊರಿನವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಕೂಡಲೇ ದಡದತ್ತ ಓಡಲು ಸೂಚಿಸಿದಂತೆ. ಕೃಷಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರ ಬಂದು ಎತ್ತರದ ಜಾಗದತ್ತ ಓಡಿದಂತೆ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಬದುಕಿ ಉಳಿದರಂತೆ. ಅವರೆಲ್ಲ ಸಮೀಪದ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದಿದ್ದಾರೆಂದು ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೇಳಿದ.

ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ

ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ

ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿರುವ ನಿರಾಶ್ರಿತರ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ನಾಲ್ವಾರು ಊರಿನ ಜನ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆದಿದ್ದರು. ಇಷ್ಟನ್ನು ಕೇಳಿದ ಬಳಿಕ ಜವರ ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಹೆಂಡತಿ, ಮಗಳು, ಮೊಮ್ಮಗಳ ಹೆಸರನ್ನು ಕೂಗಿಕೊಂಡು ಅತ್ತಿಂದಿತ್ತ ಓಡತೊಡಗಿದ. ತನ್ನ ಕಡೆಯವರು ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಸಾಕೆಂದು ದೇವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ. ಅವನ ಆಸೆಯಂತೆ ಹೆಂಡತಿ, ಮಗಳು, ಮೊಮ್ಮಗಳು ಬದುಕಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಅಳುತ್ತ ಇದುವರೆಗೆ ತಾನು ಪಟ್ಟ ಯಾತನೆಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತುಹೋದ. ವಿಶ್ವ ಏನಾದರೂ ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಎದುರಾದರೆ, 'ಗುಡಿಸಲು ತೆರವುಗೊಳಿಸಲು ಓಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಈಗ ನಿನ್ನ ಜಾಗ ನೀನೇ ಇಟ್ಟುಕೋ' ಎಂದು ನೇರವಾಗಿ ಹೇಳಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ. ಆದರೆ ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನು ಮೂಕನಾಗಿಹೋದ.

ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ದಡದ ಕಡೆ ಹೊರಟು ನಿಂತಾಗ ಬಾಣಂತಿಯಿಂದ ನಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವ ಬಂದು ಬಾಣಂತಿಯಿಂದ ಮಗುವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು, ಅವನೇ ಬಾಣಂತಿಯ ಕೈ ಹಿಡಿದು ದಡದ ಕಡೆ ನಡೆದನಂತೆ.

ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಸುಂಟರಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡವನಂತೆ ಯಾತನೆ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ಜವರನಿಗೆ ತಾನು ವಿಶ್ವನನ್ನು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಶಿಕ್ಷಿಸಿದ್ದು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂತು.

ಈಗಿಂದೀಗಲೇ ವಿಶ್ವನ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಗಳಗಳನೆ ಅತ್ತು ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದ. ವಿಶ್ವನನ್ನು ಜವರ ಜನಸಂದಣಿಯ ನಡುವೆ ಹುಡುಕಲು ಹೊರಟ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in